

Een verhaal over de BCD clubduikreis naar MARTINIQUE van 27 oktober tot 4 november 2008

Het vertrek

Een jaar lang hadden we uitgekeken naar de clubreis naar Martinique, en uiteindelijk was het zover. Rond half zes namen een twintigtal BCD'ers de bus te Dilbeek om vervolgens de overigen op te halen aan het zwembad van Ganshoren.

Met nog kleine oogjes reden we richting Orly Ouest. Sommigen hadden er niet beter op gevonden om enkele slapers te fotograferen wat leidde tot een resem aparte beelden: Frederique sliep met haar mond wagenwijd open en Annie had haar jas met kap en al over haar hoofd getrokken om toch maar in het donker te kunnen slapen.

Tijdens onze verdere busreis dronken we koffie en kregen we als verrassing koffiekoeken van Paul. Natuurlijk moesten enkelen ook naar het toilet. Dit was soms nogal een moeilijke bevalling. Michel Hoedemaeckers beschreef het toilet als een attractie van Walibi. Verder maakten we nog veel plezier ondanks de files die zich voordeden. Zo reden we nog een blonde *bétonneuse* voorbij waarmee Joeri graag de vakantie had doorgebracht.

Met wat vertraging kwamen we aan op de luchthaven. We gingen op weg richting check-in met Paul als leider en Patrick Borremans als hekkensluiter. Nadat de helft was ingecheckt, stond de andere helft voor een gesloten hek. Had Patrick zijn taak te vroeg

volbracht of was het de fout van Air France? Later bleek dat het een overboeking was van de luchtvaartmaatschappij. Nadat de eerste helft ingestapt was in het vliegtuig, kwamen de anderen tot onze grote blijdschap op de valreep in groepjes binnengestrompeld. Ze waren blij dat ze toch mee konden, maar ondertussen ook vermoeid van de onderhandelingen met Air France. Maar uiteindelijk vlogen we me z'n allen naar Martinique, en dat was het enige dat telde.

Enkele stories van Martinique

Enemaal geland in Martinique reden we met twee gammele busjes naar het UCPA-center in Saint-Pierre. Tijdens deze rit kreeg één van de busjes een platte band. Carine van Gerrit kreeg het wat warm en zag zichzelf al smelten in een restje autoband, maar de chauffeur reed door alsof er niets aan de hand was.

In het UCPA-center kregen we de kamerverdeling van Paul, aten we nog een stukje en gingen we vroeg slapen, vermoeid door de reis. Ondanks de vermoeidheid was de nacht niet voor iedereen zonder incidenten: na een slapeloze nacht vroeg Patrick Borremans maar meteen slaappillen voor de volgende nachten aan Emmanuella.

Een andere verhaal van die nacht was dat van Michel Hoedemaeckers: hij was het tijdsverschil op zijn wekker vergeten bij te stellen waardoor hij om half 3 's nachts dacht dat het tijd was om op te staan. Sven, zijn kamergenoot, heeft hem er vriendelijk op gewezen dat hij nog een poosje verder moest slapen alvorens te beginnen met de eerste duik.

Elke ochtend ontbeten we rond half acht om daarna een duikbriefing te krijgen. Rond half negen trokken we ons duikersplunje aan en zwommen we naar onze boot, de *Carpe Diem* of de *Atlantis*.

Er moest gezwommen worden aangezien het ponton een week voordien was weggeblazen door een tropische storm.

Het middagmaal namen we rond half één en rond tweeën gingen we een tweede maal te water.

Onze vrije tijd brachten we in het zwembad door waar Niko de andere volwassen kleuters animeerde. Zo speelden we eerst *balletje vang*, maar eenmaal Joeri zijn "*mouschen bal*" stuk was, vond Niko het spel "*kevervoetbal*" uit. Hierbij was het de bedoeling een dode kever, die men vond in het overloopbekken van het zwembad, tussen een zelfgemaakt doel met schoenen (die van Frédérique, maar dat had ze eerst niet door..) te schieten.

's Avonds namen we het avondmaal. Er hing altijd een gezellig sfeertje met af en toe een schreeuw wegens een verdwaalde gekko die over of onder de T-shirt van Thomas of Frédérique kroop.

We hadden het geluk dat Marc, André en Daavid hun verjaardag vierden tijdens de reis waardoor sommigen onder ons reeds werden opgewarmd om later verder door

te zakken aan de bar. Een avond raakten we allemaal goed opgewarmd door een degustatie van rum (coco, ananas en passievrucht) met een plaatselijke Martiniquees. Bij hem leerden we de volgende spreuk: *Santé pour cent ans, amitié pour l'éternité* (we hadden ze gelukkig opgeschreven, want de volgende dag speelde ons geheugen ons wat parten).

De duiken

Van dinsdag tot zaterdag vonden de duiken plaats. In het totaal waren het er tien met nog één extra nachtduik welke voor sommigen onder ons, door plotse sterke stroming, niet kon doorgaan. Bij de eerste duiken hadden de meesten onder ons al heel wat schildpadden gezien en later konden we er zelfs mee spelen. De familiedag was ook een groot succes. Vooral de nieuw samengestelde gezinnen hadden er extra veel plezier aan ("verandering van spijs doet eten", zei onze overgrootmoeder). Normaal gezien voeren beide boten naar dezelfde plaats. Dit is één keer niet het geval geweest: De *Carpe Diem* ging naar een diepere wrakduik en de *Atlantis* naar een rustiger duik op 20 meter.

De duikers van de *Atlantis* konden op weg naar hun duikplaats dolfijnen bewonderen. Prachtig! Toch moesten de diepteduikers ook niet klagen over wat ze te zien kregen: Frédérique moest dringend en wou een plasje in het water doen. Ze stripte haar pak af en stond op het punt hetzelfde te doen met haar slip toen ze zich nog juist realiseerde dat er onder haar nog duikers hun trap maakten... Ook Gerrit en

Carine bleven niet onopgemerkt. Gerrit wou de oefening *striptease onder water* uitvoeren nadat zijn fles was losgekomen van zijn jacket. Hij hield er echter geen rekening mee dat zijn lood in zijn jacket zat... Resultaat hiervan was dat hij zich nog maar juist kon vasthouden aan zijn jacket en als een gorgoon mee wapperde in het water. Gelukkig kon Carine hem nog te hulp schieten (de erfenis zal wat magertjes geweest zijn, ☺) waarvoor Gerrit zijn vrouwtje nog altijd zeer dankbaar is... Soms durfde Joeri nogal opscheppen over de grootte van de schildpadden die hij gezien had. Van één ding zijn we wel zeker en dat is dat we allen een lelijke, rode Patrickschildpad van twee meter hebben gezien.

Diezelfde Patrick nam het niet zo nauw met het materiaal en slaagde erin om het duikpak van Marc aan te trekken (mochten Marcs initialen niet in grote letters op zijn schouders hebben gestaan, dan zou hij nu nog altijd niet hebben toegegeven dat hij zich vergist had...). Het pak was zodanig uitgerekt dat het leek dat Marc 's anderendaags vermagerd was. De volgende dag trok Patrick – alle verwittigingen tijdens de briefing ten spijt – bijna het pak van André Princen aan. De derde, goede keer, wachtte hij wijselijk door te wachten tot Marc en André hun pak aangetrokken hadden. Die wachttijd benutte hij nuttig

door kokosnoten te openen waarvan we allen goed konden smullen. Sarah daarentegen had steeds problemen om haar pak aan te trekken. Patrick had beter haar pak eens aangetrokken in plaats van dat van Marc of André, dan was het probleem voor eens en altijd geregeld geweest.

Michel onderscheidde bij het ophalen van het anker. Hij moest van de schipper het anker ophalen door de ballon, die er aan vast hing, op te blazen. In plaats van de ballon op te blazen, maakte hij die los van het anker en bracht hij alleen de ballon naar boven. Bij het (alweer zwemmend) verlaten van de boot na de eerste duiken moest Sarah ook nog leren hoe ze het best uit het water kwam. Ze spoelde namelijk aan met haar armen en benen in de lucht en kon niet meer opstaan. Sommigen noemden haar een aangespoelde walrus, anderen een aangespoelde schildpad. Na veel lachen visten Kevin en Joeri haar dan toch maar uit het water... Later zijn er nog meerdere walrussen en schildpadden aangespoeld.

De laatste twee duiken waren zeer rustig. De voornaamste doelstelling: zolang mogelijk duiken. Ook al was er op het einde van de laatste duik niet meer zoveel te zien, toch lukte dit wonderwel. Sommigen legden zich gewoon onder de boot en wachtten af tot hun lucht bijna op was. Frédérique en Sarah brachten een afsluitingsdans gebracht, volgens Kevin de chachacha was en volgens Marc de salsa. Roland, daarentegen, had het niet zo voor duiken met het laatste restje lucht.

Na de laatste duik werd nog even tijd gemaakt voor een groepsfoto.

Heimelijk hoopte iedereen dat Alain zou struikelen bij het terugrennen naar de groep en dat de timer van de camera hem zou vatten tijdens een snoeksprong...

Tot slot werden 's avonds de duikboekjes ingevuld en werd er gestempeld *à volonté*. Zo stempelde Dieter ijverig zijn boekje vol met dolfijnen en vissen tot Frédérique vroeg onder algemeen schatergelach vroeg "of ze zijn tampon even mocht lenen".

De uitstapjes

De derde dag had Annie even genoeg van het duiken, en trok ze samen met Betty en Christine, twee niet-duikers, naar het pittoreske dorpje Saint-Pierre. Op hun bestemming geraakten ze met autostop. Een jonge knappe Martiniquees nam de drie vrouwen mee, waarop ze vervolgens een hoop oude stenen bezochten met een gids. [Het weerkeren geschiedde echter in de laadruimte van een vrachtwagen, ☺...](#)

De voorlaatste dag, nadat alle duiken beëindigd waren, volgde de echte uitstap. Patrick had deze uitstap georganiseerd, en we trokken, weeral met die gammele busjes, een half eiland rond. Eerst gingen we op canyoning (*Gorges de la Falaise*). Met hulp van twee stoere Martini-kezen, trotseerden we de sterke stroming en klommen we tegen kleine watervallen op, op weg naar de grote waterval.

De omgeving was adembenemend, wat Libert met zijn onderwatercamera vastlegde. Op de terugweg naar de bus, moesten we weer dezelfde gevaren overwinnen. Onze uitstap werd voortgezet aan een wit zandstrand langs de Atlantische Oceaan, waar we picknickten en een duikje namen in de oceaan. Op de terugweg passeerden we nog enkele mooie uitzichtpunten en bezochten we een botanische tuin "*Jardin de Balata*".

De laatste avond

De laatste avond waren we allen een beetje triest omdat de vakantie ten einde liep. De vakantie die Paul georganiseerd had, was super verlopen en daarvoor hadden we hem bedankt met een t-shirt. Toen Paul zijn t-shirt aantrok, bolde hij zijn buik en zei "zo hangen we aan den toeg", toen hij nadien zijn buik introk was het "en zo duiken we". Zo te horen, hing de sfeer er nog altijd in. Michel nam zelfs de gitaar van onze sympathieke maar iets minder muzikaal begaafde barman ter hand en zong zijn klassiekers voor de groep, wat ons allen ontroerde.

De laatste dag

's Morgens werden na het ontbijt alle valiezen gemaakt. Nadien ging de helft van de groep naar Saint-Pierre, de anderen bleven ter plaatse en ontspanden zich aan of in het zwembad. Om half 12 moesten alle kamers ontruimd worden. Na het middagmaal zochten we nog een beetje verkoeling in het zwembad. Dit was buiten Dieter gerekend, want hij bereidde zich reeds voor op de koudere temperaturen in België en trok alvast zijn lange wollen onderbroek en dikke wintersokken aan.

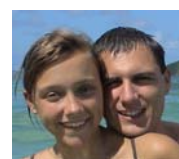
Aan het zwembad lag Sarah rustig te zonnen, tot Rak op haar sprong en Sarah in alle onschuld zei "Allé liefje, ik lig hier nu rustig". Zou ze iemand anders hebben verwacht?

De terugreis

Om 15u00 reden we naar de luchthaven van Martinique. Deze keer konden we allen probleemloos inchecken en vlogen we richting Parijs. Het einde van onze vakantie naderde. We moesten enkel nog een busreis naar Dilbeek of Ganshoren doorstaan. Tijdens de busreis hing er nog steeds een goede sfeer. Uit verveling tijdens de busreis werden sommigen bekogeld met een prop papier. Rarara, van wie zou deze weer gekomen zijn? Kleine Niko natuurlijk! Juf Karin gaf hem een tik op de vingers en kleine Rak vond het ook welletjes geweest, en pakte hem de prop af. Uiteindelijk kwamen we rond 14u00 aan in Dilbeek/Ganshoren, volgde een luid applaus voor Paul ... en sindsdien kijken we weer reikhalzend uitkijken naar onze volgende clubreis...

Kevin en Sarah